

## Arrest

nr. 289 010 van 16 mei 2023  
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. MEULEMEESTER  
Langestraat 152  
9473 WELLE

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 4 mei 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 april 2023.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 mei 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 mei 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat V. MEULEMEESTER en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

#### **"A. Feitenrelaas**

*U hebt de Venezolaanse nationaliteit en bent geboren op [.. 1981] in Tovar in de staat Mérida. Daar woonde u tot 2019. U volgde technisch secundair onderwijs en was jarenlang als bewaker werkzaam voor het ministerie van onderwijs. Ook hielp u uw moeder die een badplaats uitbaatte in Cucuchica nabij Tovar. U maakte in Tovar een tijdlang deel uit van de Consejo comunal, de gemeenschapsraad. Eind 2019 verhuisde u naar de sector Los Curos in de stad Mérida, waar u bij partner A.L.L. en haar dochter introk. Samen kregen jullie ook een zoon, A.E.. Een tijdlang voerde u drie jobs uit om rond te komen, maar omdat dit niet langer houdbaar was besloot u een artisanale bakkerij op te starten in Los Curos, parte media. U had immers gastronomie-, bakkers- en patisserieopleidingen gevolgd. U en uw vrouw werkten beiden in de bakkerij.*

De opbrengsten van de zaak volstonden maar net om in het levensonderhoud van uw gezin te kunnen voorzien. Ongeveer zes maanden voor uw vertrek, kreeg u voor het eerst het bezoek van onbekende leden van de Guardia Nacional. Ze eisten maanden 50 dollar van u zolang u uw registratie van uw zaak niet in orde bracht, wat u in totaal zo'n 2000 dollar zou kosten. In totaal zouden ze acht keer langskomen, waarbij u hun financiële eisen gedeeltelijk probeerde in te lossen. Op 19 november 2022 kreeg u het bezoek van twee leden van de colectivos. Ook zij eisten vanaf dan maandelijks een som geld van u, meer bepaald 70 dollar. U probeerde de jongemannen uit te leggen dat u die financiële mogelijkheden niet had, waarna ze misnoegd weggingen en u waarschuwden dat u het geld tegen hun volgende bezoek wel moest kunnen voorleggen. Na dit bezoek probeerde u uw zaak te verkopen, maar dit lukte niet. U verkocht wel schotels aan vrienden en verzamelde daarmee geld, waarmee u uw vliegticket later zou betalen. Op 27 december 2022 kwamen de leden van de colectivos voor de tweede keer langs met dezelfde eisen. U overliep uw boekhouding samen met hen om aan te tonen dat u geen financiële marges had. Het kwam tot een hevige discussie waarbij ze er uiteindelijk met het pistool in de hand ermee dreigden u of uw gezin iets aan te doen als u het bedrag tegen de volgende keer niet zou afstaan. Hierna besloot u uw zaak stop te zetten en het land te verlaten. Een week na het tweede bezoek sloot u uw zaak en begon u de regelingen te treffen voor uw reis. In december had uw vrouw contact opgenomen met een Colombiaanse kennis, die in België woonde en werkte. Hij bood u en uw gezin onderdak aan en informeerde u over de asielprocedure. Tot uw vertrek leefde u ondergedoken in uw eigen huis en bezocht nog kort voor uw afreis gedurende enkele dagen uw moeder in Tovar. U verliet Venezuela op 17 februari 2023 en vloog via Turkije naar België. Op 18 februari 2023 werd u aangehouden op de luchthaven van Zaventem en overgebracht naar het Transitcentrum Caricole. Diezelfde dag deden jullie een verzoek om internationale bescherming. Uw Venezolaanse paspoort werd ingehouden door de luchthavenpolitie.

Ter staving van uw verzoek legt een bundel documenten voor die betrekking heeft op uw werk voor het ministerie van onderwijs, uw bakkerij, de medische toestand van uw kinderen en partner, de protesten in Tovar in 2017/2019, de natuurramp die Tovar teisterde in het verleden en de algemene crisissituatie in Venezuela. Daarnaast bevinden zich in het dossier van de grenspolitie een kopie van uw Venezolaanse paspoort en uw vliegtickets.

## **B. Motivering**

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen identificeren. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het feit dat u de autoriteiten hebt misleid met betrekking tot uw reismotief – u beschikte bij aankomst in België niet over documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven – rechtvaardigde dat een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Als reden voor uw verzoek haalt u in de eerste plaats de afpersingen van de colectivos aan en de Guardia Nacional. Bij terugkeer vreest u gedood te worden door de colectivos. Daarnaast verwijst u naar de algemene socioeconomische en humanitaire toestand in Venezuela en het gebrek aan medische gezondheidszorg en onderwijs voor uw kinderen (CGVS, p. 15, 28).

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. De door u aangehaalde afpersing door de Guardia Nacional en de afpersing en bedreigingen door leden van de colectivos, houden immers geen verband met de criteria opgenomen in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging.

Daarnaast zijn uw verklaringen over de afpersing en de bedreigingen door twee leden van de colectivos onwaarschijnlijk en vaag zodat er geen geloof kan worden gehecht aan deze problemen die de aanleiding vormden van uw vlucht uit Venezuela.

Vooreerst legde u vage en inconsistente verklaringen af over de aanwezigheid en de afpersingactiviteiten van gewapende groeperingen in uw wijk. Gevraagd naar de algemene veiligheidssituatie in Los Curos,

verklaart dat het een rode zone is, waarmee u bedoelt dat er veel bendes actief zijn, er veel diefstallen en moorden worden gepleegd en afrekeningen tussen bendes plaatsvinden. Gevraagd naar die bendes, stelt u dat het over delinquenten van de wijk zelf gaat. Het is pas wanneer het CGVS expliciet vraagt naar colectivos, dat u bevestigt dat er veel colectivos zijn en dat ze zich bezighielden met afpersen waarna u uw eigen vluchtreden aanhaalt (CGVS, p. 13). Gevraagd naar de afpersingspraktijken van de colectivos op het moment dat u uw bakkerij opstartte, stelt u hier geen weet van te hebben. U verklaart dat u nieuw was in Mérida omdat u altijd in Tovar had gewoond, dat u te druk bezig was met uw werk en dat u hier niets over hoorde in uw wijk of op het nieuws. Wel zou u vernomen hebben dat het ELN en de colectivos op andere plaatsen in Mérida aan afpersing deden (CGVS, p. 17-18, 22). Hoe dan ook is het bijzonder vreemd dat als u als inwoner en handelaar in een wijk waar bendes en colectivos actief waren, u nooit iets opgevangen zou hebben over afpersing van lokale handelaars in uw eigen wijk. Het lijkt ook niet onredelijk dat u als startend ondernemer hier inlichtingen over zou hebben ingewonnen gezien er wel degelijk berichten waren van afpersing in andere steden in uw regio en ook uw eigen moeder al jarenlang het slachtoffer is van afpersingspraktijken, weliswaar van de Guardia Nacional (CGVS, p. 17-18). Gezien uw echtgenote al voor uw verhuizing al in Los Curos woonde (CGVS, p. 6, 24-25) kan echter verwacht worden dat u beter op de hoogte zou zijn van de aanwezigheid van colectivos in de wijk, temeer omdat u beweert dat u Venezuela ontvlucht bent omwille van problemen met twee leden van een dergelijke groepering.

Vervolgens dient opgemerkt dat uw opeenvolgende verklaringen niet altijd even eensluidend zijn. Wanneer tijdens het onderhoud met het CGVS gepeild wordt naar uw redenen van vertrek uit Venezuela, verklaart u dat u eind december het bezoek kreeg van twee jongens van de colectivos met als doel u maandelijks 70 dollar afhandig te maken. Gevraagd naar het verdere verloop na dat bezoek, zegt u dat de colectivos nog eens zijn langs gekomen, in de periode van december een tweede keer langskwamen en u toen bedreigden. U zat samen met uw vrouw probeerde de bakkerij te verkopen. Aangezien dat niet lukte, verkocht u materialen uit de bakkerij om daarmee uw vliegticket naar België te kunnen betalen. Ook gevraagd of de colectivos nadien nog een derde keer zijn langsgesproken, stelt u dat u de bakkerij onmiddellijk hebt gesloten en naar Tovar bent gegaan zodat de colectivos u niet konden vinden (CGVS, p. 15-16). Wanneer later in detail wordt ingegaan op de door u aangehaalde feiten, komt er evenwel een aantal verschillen naar voren met uw eerste versie. Waar u aanvankelijk beide bezoeken door de colectivos in december 2022 situeerde, zegt u naderhand dat het eerste bezoek op 19 november 2022 plaatsvond en het tweede op 27 december 2022 (CGVS, p. 21). U stelt later ook dat u uw zaak al vóór het tweede bezoek probeerde te verkopen, terwijl u aanvankelijk iets anders liet uitschijnen. Voor de DVZ verklaarde u dat u uw zaak pas na het tweede bezoek probeerde te verkopen (Vragenlijst CGVZ, punt 3 vraag 5). Ook over het precieze moment van de sluiting van uw zaak, past u uw verklaringen aan. U verklaart immers naderhand dat u nog een week na de tweede bedreiging uw zaak openhield en ze toen pas sloot (CGVS, p. 23). Voorts legt u uit dat u na de sluiting van uw bakkerij slechts een viertal dagen in Tovar verbleef, een week voor uw vertrek, om afscheid te nemen van uw moeder en dat u voor de rest thuis opgesloten zat (CGVS, p. 23-24).

Daarnaast moet worden vastgesteld dat het gedrag van de colectivos weinig consistent is enerzijds en anderzijds dat uw gedrag en dat van uw echtgenote moeilijk verenigbaar is met uw vrees. In de eerste plaats worden vraagtekens geplaatst bij het feit dat de colectivos een buitensporig hoge maandelijkse bijdrage van u blijven eisen, zelfs nadat u hen uw algehele boekhouding hebt getoond en kan aantonen dat u de gevraagde inkomsten niet hebt. Het lijkt alleszins een weinig duurzame manier van afpersen waardoor u genooddaakt bent uw zaak te sluiten, met als gevolg dat de colectivos dan het afpersingsgeld sowieso zullen mislopen. Dit in tegenstelling tot de Guardia Nacional die enigszins bereid is tot onderhandeling. Daarnaast rijzen er ook twijfels bij uw gedrag. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u na het eerste bezoek enige pogingen ondernam om aan het gevraagde geld te geraken, al was het maar om tijdelijk aan de eisen van de colectivos te voldoen tot u uw zaak definitief sloot. U gevraagd naar uw reactie op het eerste bezoek, verklaart u dat uw rekeningen maakte en tot de vaststelling kwam dat u geen financiële mogelijkheden had. U vervolgens gevraagd hoe u zich voorbereidde op het tweede bezoek, zegt u enkel dat zich daar psychologisch op voorbereid hebt dat u de mogelijkheid niet had om het geld te betalen (CGVS, p. 22). Elders verklaarde u dat u uw zaak had willen verkopen, maar daar niet in geslaagd was. De materialen die u verkocht, dienden vooral om uw vliegticket te bekostigen en niet om de eisen van de colectivos in te willigen (CGVS, p. 24) waardoor u zichzelf en uw gezin in gevaar bracht zolang uw zaak openbleef. Ook blijft het vreemd dat u na het tweede bezoek niet onmiddellijk uw bakkerij hebt gesloten maar pas een week later en dan thuis bent ondergedoken en dit – met een kleine onderbreking van vier dagen – tot uw vertrek op 17 februari 2022.

Aangezien u niet wist wanneer de colectivos zouden terugkeren, blijkt u een onnodig risico te hebben genomen door uw zaak alsnog een week langer open te houden. Er zou hoe dan ook verwacht worden dat wanneer u beseftte dat u de colectivos niet financieel het hoofd kon bieden en ze u en uw gezin met de dood hadden bedreigd dat u en uw gezinsleden sneller zouden onderduiken of Los Curos zouden verlaten. Een ander belangrijk element bij de beoordeling van uw vrees is het gegeven dat u stelt dat de colectivos na het tweede bezoek u of uw gezinsleden niet meer kwamen opzoeken terwijl u wel weet dat de colectivos nog steeds aanwezig zijn in uw wijk. U weet ook niet of ze überhaupt nog naar de bakkerij kwamen. U verklaart dat ze u niet kwamen opsporen omdat ze niet wisten waar u woonde. Hierbij moeten evenwel worden opgemerkt dat u in een ander deel woonde van de wijk Los Curos woonde dan waar uw zaak gevestigd was. Het lijkt geen onmogelijke opdracht voor lokale colectivos of een criminele bende om te weten te komen waar u woonde en u daar te gaan opzoeken. Ook na uw vertrek heeft uw partner geen problemen ondervonden met de colectivos. Over de huidige situatie van uw gezinsleden verklaart u dat uw vrouw nog steeds ondergedoken leeft in haar huis in Los Curos. Ze gaat zo weinig mogelijk naar buiten en haar zussen doen boodschappen in haar plaats. Ook geeft u aan dat ze enkele dagen voor het onderhoud op het CGVS een online patisseriezaak is begonnen via vrienden en via social media (CGVS, p. 7). Er werd u gevraagd de gegevens of de online pagina te bezorgen na afloop van het onderhoud maar u deed dit niet. Hoe dan ook, is het gedrag van uw partner niet consistent en is het starten van een online zaak moeilijk verenigbaar met de bedreigingen aan het adres van u en uw gezin en uw vrees voor de colectivos. Van iemand die doodsb bedreigingen vreest, mag verwacht worden dat ze afstand doet van elke activiteit of handeling die haar in het vizier van de colectivos kan brengen of die haar identiteit en woonplaats rechtstreeks of onrechtstreeks zou kunnen vrijgeven. Het gegeven dat ze in haar woning verblijft, de plaats waar de colectivos het eerst zouden gaan zoeken als ze haar adres te weten komen, doet in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vrees.

Tot slot moet erop gewezen worden dat uit de verklaringen die u bij aankomst in de luchthaven in België aflegde aan de luchthavenpolitie nergens duidelijk naar voren kwam dat u de intentie had om hier een verzoek om internationale in te dienen. Het is immers pas op einde van het gesprek met de politieagent, dat u laat blijken dat u een verzoek om internationale bescherming wil indienen. U verklaarde aanvankelijk aan de grenspolitie dat u als toerist naar België was afgereisd en stelde verder geen vrienden of familie te hebben in België (CGVS, p. Grensverlag: onduidelijk reismotief, p. 1-2). In de beslissing van de politie 'aanvraag internationale bescherming + afgifte bijlage 25 + overbrenging Caricole' staat dan weer te lezen dat u verklaarde niet te kunnen terugkeren naar uw land, dat u naar Spanje wil reizen omdat u daar familie heeft en daar wil gaan werken (zie administratief dossier). Deze verklaringen zijn dan weer niet eensluidend met uw latere verklaringen voor het CGVS. Uit uw verklaringen over uw reisregelingen blijkt immers dat u al in december 2022 contact had opgenomen met een Colombiaanse kennis van uw vrouw die in België woont en u advies gaf over de asielprocedure. De man bood u tevens onderdak aan en werk in zijn restaurant in Brussel. Voorts bevestigt u dat u vrienden hebt in Spanje en op de vraag of u er ooit aan gedacht hebt om naar Spanje te gaan, verklaart u dat het uw intentie was om naar België te komen (Verklaring DVZ, punt 32; CGVS, p. 14-15). Het is dus bevreemdend dat u uw verzoek om internationale bescherming niet meteen kenbaar gemaakt hebt aan de grenspolitie, wat van een verzoeker verwacht mag worden. Dit alles doet de vraag rijzen welke uw werkelijke redenen waren om naar België af te reizen.

Gelet op van voorgaande vaststellingen kan geen geloof gehecht worden aan uw beweerde problemen met de colectivos zodat u ter zake de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Evenmin kan u de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend voor wat betreft de afpersing die u aanhaalt door de Guardia Nacional. Het CGVS betwijfelt niet dat u het slachtoffer werd van afpersingspraktijken door de Guardia Nacional, maar moet tevens vaststellen dat deze praktijken verbonden waren aan het feit dat uw zaak niet officieel geregistreerd was. Deze registratie vormde immers het voorwendsel voor de afpersing. Daarnaast moet worden vastgesteld dat u er telkens in slaagde in zekere zin tegemoet te komen aan de financiële eisen van de Guardia Nacional. U legt uit dat u na onderhandeling telkens tot een akkoord kwam over het precieze bedrag van uw maandelijkse bijdrage, wat soms neerkwam op slechts een gedeeltelijke inwilliging van hun eisen. Hoewel u aangeeft dat dit de leden van de Guardia niet zinde, blijkt nergens uit uw verklaringen dat zij uit waren op represailles tegen u omdat u niet altijd de volledige bijdrage kon betalen (CGVS, p. 19-20). Gezien deze vaststelling en het feit dat u geen bakkerij meer hebt, wordt ook verwacht dat u bij terugkeer geen risico loopt om nog te worden gevisieerd door de Guardia Nacional. U haalt ook nergens aan dat u bij terugkeer vervolging of represailles van de Guardia Nacional vreest (CGVS, p. 28)

Noch kan u de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend voor wat betreft uw verklaringen over de precare socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela (Cf. infra). In het bijzonder wijst u op het feit dat er onvoldoende gepaste gezondheidszorg beschikbaar is in Venezuela in het algemeen en voor de aandoeningen waaraan uw kinderen lijden. Daarnaast kaart u aan dat het onderwijssysteem in duigen is gevallen en uw kinderen soms lange periodes geen onderwijs krijgen (CGVS, p. 11, 27-28). Deze elementen houden geen verband met de criteria opgenomen in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u of uw gezinsleden om een deze redenen verstoken zouden zijn van onderwijs of gezondheidszorg. Bovendien kan er geen internationale bescherming worden toegekend aan personen die zich nog steeds in hun land van herkomst bevinden. Uzelf maakte geen gewag van medische problemen.

De documenten die u voorlegde, kunnen de bovenstaande vaststellingen niet ombuigen of er een ander licht op werpen. Uw paspoort, uw diploma, documenten van de gemeenschapsraad, documenten in verband met uw woonplaats, uw werk voor het ministerie van onderwijs en uw bakkerij waaronder foto's, facturen en rekeninguittreksels, uw vliegtickets ondersteunen uw verklaringen over uw nationaliteit, uw identiteit, uw woonplaatsen, uw professionele activiteiten, familiesamenstelling en reisweg. Dit zijn elementen die in deze beslissing niet in twijfel worden getrokken. Voorts legt u ook foto's voor van wat u de burgeroorlog van 2017/2019 noemt – een periode van hevige protesten van de oppositie waaraan u, vrienden en burens deelnamen in Tovar maar waar u later geen negatieve gevolgen meer van ondervonden hebt (CGVS, p. 17-18, 25, 27). Deze kunnen hoogstens uw verklaringen ondersteunen over de tumultueuze periode in Tovar. De foto's en documenten met betrekking tot uw gezinsleden en hun medische toestand kunnen enkel uw verklaringen over hun medische aandoeningen bevestigen. De overige foto's en de documenten die links bevatten naar persartikels en beeldmateriaal verwijzen allen naar de algemene crisissituatie in Venezuela, niet naar de door u aangehaalde persoonlijke problemen. Voor de volledigheid moet nog vermeld worden dat u in de inventaris van de bundel documenten stelt dat u documenten neerlegt over een natuurramp die Tovar teisterde en over de basismand maar dat deze documenten als dusdanig niet konden worden teruggevonden in de bundel. Hoe dan ook zouden deze documenten geen ander licht kunnen werpen op de bovenstaande vaststellingen. In de inventaris vermeldt u eveneens dat u ontslag zou hebben genomen bij het ministerie van onderwijs vanwege intimidatie en arbeidsvervolgung door een deel van de directie. Hierbij moet worden opgemerkt dat u nergens melding maakte van intimidatie of vervolging en hierdoor ontslag nam of werd ontslagen (CGVS, p. 9). Voor de DVZ verklaarde u dat u ontslag had genomen omdat het loon van het ministerie heel laag was en niet volstond om uw gezin te onderhouden (DVZ verklaring, punt 12).

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Venezuela voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, **een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.**

Het Hof van Justitie heeft reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn (omgezet in artikel 48/4, §2, b) Vw.) niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 35 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het**

**algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Bijgevolg valt een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, vereist artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet dat "situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, **specifiek** wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade" (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41). De omstandigheid dat een verzoeker omwille van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het risico loopt om niet te kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, doch hem niet opzettelijk de beschikbare sociale voorzieningen worden geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

Uit een analyse van de beschikbare informatie blijkt verder niet dat de precaire socioeconomische en humanitaire situatie in Venezuela in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **COI Focus Venezuela: Situatieschets van 30 mei 2022**, beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi\\_focus\\_venezuela\\_situatieschets\\_20220530\\_0.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20220530_0.pdf) en **EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020**, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2020\\_08\\_EASO\\_COI\\_Report\\_Venezuela.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf)) blijkt dat de socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela veeleer het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, zoals economisch wanbeheer, Amerikaanse economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus Venezuela: Situatieschets van 30 mei 2022**, beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi\\_focus\\_venezuela\\_situatieschets\\_20220530\\_0.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20220530_0.pdf) en **EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020**, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2020\\_08\\_EASO\\_COI\\_Report\\_Venezuela.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf)) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook **gemeenrechtelijke criminaliteit**, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen, komt veelvuldig voor in Venezuela. Deze misdaden worden gepleegd door gewapende groeperingen, megabandas maar ook door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Uit de geconsulteerde bronnen blijkt bovendien dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda, Falcón, en het hoofdstedelijk district Caracas, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel alsook politieel geweld. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). **Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.**

In de deelstaten Zulia, Tachira, Apure en Falcón evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

### **C. Conclusie**

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

### **2. Verzoekschrift**

Verzoeker betoogt in het verzoekschrift als volgt:

#### **"WAT BETREFT HET STATUUT VAN ERKEND VLUCHTELING:**

Het CGVS oordeelt dat bedreigingen door de Collectivos/Guardia Nacional geen verband zouden houden met de criteria uit de Conventie van Genève, maar daarentegen behoren tot de gemeenrechtelijke criminaliteit.

De Guardia Nacional behoort tot de overheid. De Collectives zijn aan de overheid gelieerde criminele groeperingen: [...]

Dit werd ook uitdrukkelijk meegedeeld door verzoeker tijdens zijn verhoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken: [...]

Verzoeker verklaarde dat hij bedreigd werd door organisaties, die deel uitmaakten van het overheidssysteem zelf, en dat hij in geval van verzet tegen hen, zou worden beschouwd als een dissident van de overheid.

#### **Wat betreft de afpersing door de Guardia Nacional:**

Het CGVS betwist niet dat verzoeker het slachtoffer was van deze afpersing. Het acht deze afpersing echter normaal gezien verzoekers bakkerij niet officieel geregistreerd was.

Het valt moeilijk in te zien waarom de Guardia Nacional zich zou mogen schuldig maken aan afpersing ten persoonlijke verrijking.

Bovendien gaat deze afpersing veel verder dan de loutere niet registratie van de bakkerszaak van verzoeker, aangezien ook de moeder van verzoeker die een eigen handelszaak had, geconfronteerd werd met afpersing door de Guardia Nacional.

Deze afpersingspraktijken gebeuren ten persoonlijke verrijking van de Guardia Nacional en hebben tot gevolg dat verzoeker niet langer kan voorzien in zijn persoonlijke levensonderhoud.

Ten onrechte stelt het CGVS dat de Guardia Nacional zich inschikkelijk zou hebben opgesteld, en verzoeker ondanks de afpersing het hoofd boven het water zou hebben kunnen houden.

Uit zijn verklaringen blijkt immers dat de Guardia Nacional een bedrag van 50 dollar per maand vorderde, terwijl de opbrengsten van de bakkerij nauwelijks volstonden om in het levensonderhoud van het gezin te voorzien. Verzoeker was niet in staat om de medische kosten voor zijn gezin, in het bijzonder zijn zoontje te betalen.

Verzoeker verklaarde dat hij geen bescherming kon vragen van de overheid tegen de bescherming van de Guardia Nacional gezien hij anders zou worden geregistreerd als dissident en verdere représailles diende te vrezen.

Voormelde afpersing leidde ertoe dat verzoeker niet langer kon voorzien in zijn levensonderhoud (zie supra)

Verzoeker verklaarde 20 dollar per week te verdienen. Hij werkte gemiddeld 19 uur per dag.

Hij betaalde gemiddeld tussen 40-50 dollar per maand aan de Guardia Nacional (gedurende 6 maanden ongeveer 250-300 dollar).

Na aftrek van dit bedrag bleef er gemiddeld nog 40-30 dollar per maand over voor een gezin van 4 personen.

Dit is minder dan de gemiddelde voedselmand voor een gezin van 5 personen in 2022 : [...]

Bovendien verklaarde verzoeker uitdrukkelijk dat zijn beide kinderen medische hulp nodig hadden, maar verstoten bleven hiervan.

De afpersing door de Guardia Nacional had bijgevolg tot gevolg dat verzoeker niet langer kon voorzien op een wenswaardige levensstandaard voor hemzelf en zijn kinderen. en gedwongen werd om het land te verlaten. Indien hij zich zou hebben verzet tegen deze afpersing zou hij zijn beschouwd als een vijand van de staat en zich bijkomend hebben blootgesteld aan vervolging.

#### **Wat betreft de afpersing door de collectivos:**

Het CGVS twijfelt niet aan het gegeven dat verzoeker een bakkerij heeft geopend in los Curos, en verzoeker maakte eveneens documenten over ter staving van zijn bakkerszaak. Volgens het CGVS zou verzoeker echter vage en inconsistente verklaringen hebben afgelegd over de algemene afpersingsactiviteiten van de collectivos in los Curos.

Het gegeven dat verzoeker geen informatie zou hebben gegeven over de afpersingspraktijken van de collectivos ten opzichte van andere handelaren in los Curos, sluit op zichzelf niet uit dat verzoeker zelf het slachtoffer zou zijn geweest van afpersingen door deze laatste.

Daarnaast verklaarde verzoeker waarom hij niet in het bezit was van informatie over andere handelaren in de buurt. In dit kader wees verzoeker op de angst in hoofde van de lokale handelaars om te praten over hun problemen met derden, zeker met nieuwkomers.

Ten onrechte houdt het CGVS voor dat verzoeker pas zou verteld hebben dat de criminele bendes in Los Curos bestonden uit collectivos op aandringen van het CGVS. Verzoeker had reeds voorafgaandelijk tijdens zijn verhoor voor de DVZ aangegeven dat deze actief waren in los Curos.

Het CGVS acht het ongeloofwaardig dat verzoeker zich niet voorafgaandelijk aan de opening van zijn bakkerij zou hebben geïnformeerd of er sprake was van afpersingspraktijken in los Curos. Het CGVS gaat er echter aan voorbij dat deze afpersing geen lokaal gegeven is, maar daarentegen verspreid is over het hele grondgebied van Venezuela: [...]

Maar bovenal wees verzoeker op de angst in hoofde van de lokale handelaars om te praten over hun problemen met derden.

Wat betreft de persoonlijke bedreigingen door de collectivos aan het adres van verzoeker, wijst het CGVS op tegenstrijdigheden.

Deze tegenstrijdigheden zijn echter te gering om afbreuk te kunnen doen aan de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker.

Verzoeker zou enerzijds verklaard hebben dat de collectivos tweemaal in december zijn gekomen, terwijl hij vervolgens zou verklaard hebben dat zij éénmaal in november en éénmaal in december zijn gekomen.

Het betreft een loutere verwarring in hoofde van verzoeker. Tijdens zijn verhoor voor het CGVS verklaarde verzoeker dat de collectivos zijn langsgesproken in november en vervolgens in december.



Deze verklaring is in overeenstemming met de verklaringen die verzoeker aflegde tijdens zijn verhoor voor de DVZ, waar hij eveneens aangaf dat ze waren langsgesproken in november en vervolgens nog een tweede keer in december.

Het is correct dat de notities van het verhoor vermelden: [...]

Verzoeker was verward. Hij bedoelde dat ze zijn langsgesproken eind november, en vervolgens in december terugkwamen. Het is immers onmogelijk dat zij de eerste keer zouden zijn langsgesproken "eind december" doch anderzijds de tweede keer zouden zijn langs gekomen "in de loop van december".

Verzoeker bedoelde dat ze de eerste keer kwamen eind november, om vervolgens terug te komen in de loop van december.

Het CGVS stelt verder dat verzoeker geen geloofwaardige verklaringen zou hebben afgelegd over het tijdstip waarop hij zijn bakkerij zou hebben gesloten.

Verzoeker verklaarde te zijn vertrokken uit Los Curos op 17/01. Hij verklaarde ongeveer 1 week te hebben verbleven bij zijn moeder in Tovar. Daarvoor had hij nog ongeveer 1 week gewerkt in zijn bakkerij in Los Curos. Daarvoor waren de Collectivos langsgesproken op 27 december 2022. Daarnaast preciseerde verzoeker dat het bedoeling was dat hij maximaal nog 1 tot 2 weken zou werken, om dan te vertrekken omdat hij het leven van zijn kinderen niet op het spel wou zetten. In de ogen van verzoeker stond nog amper 1 week werken gelijk met een onmiddellijke sluiting.

Het CGVS acht het tenslotte ongeloofwaardig dat verzoeker zijn bakkerij nog 1 week zou hebben opengehouden. Dit blijkt niet uit de feiten. Tussen het eerste en het tweede bezoek van de collectivos was een periode van meer dan 2 weken verstreken. Hij verklaarde in dit opzicht ook dat het enkel de bedoeling was dat hij maximaal nog 1 tot 2 weken zou werken, om dan te vertrekken omdat hij het leven van zijn kinderen niet op het spel wou zetten.

Het CGVS acht het ongeloofwaardig dat de collectivos bleven aandringen op betaling van 70 dollar per maand, hoewel verzoeker had uitgelegd dat hij dat geld niet had, terwijl de guardia nacional wel zou hebben onderhandeld over het te betalen bedrag. Echter niets sluit uit dat de collectivos hoopten via geweld en intimidatie alsnog aan een hoger bedrag te geraken dan verzoeker daadwerkelijk kon betalen. Het CGVS acht het ongeloofwaardig dat verzoeker niet onmiddellijk met zijn gezin zou zijn ondergedoken. Daarbij gaat het CGVS voorbij aan het gegeven dat verzoeker reeds vertrouwd was met afpersingsactiviteiten aangezien ook zijn moeder veelvuldig werd afgeperst door de Guardia Nacional.

Dat verzoeker in eerste instantie hoopte om het conflict te regelen door te praten met de collectivos aan hen aan de hand van de boekhouding aan te tonen dat verzoeker dit geld onmogelijk kon betalen, kan hem dan ook niet verweten worden. Toen deze laatste echter een wapen op zijn gezicht richtten, begreep verzoeker dat zij niet voor onderhandeling vatbaar zouden zijn.

Tenslotte heeft het CGVS de asielaanvraag van verzoeker afgewezen omdat hij niet onmiddellijk zou hebben meegedeeld aan de politie dat hij asiel wou aanvragen. Ten onrechte, het betreft geen vreemdeling die hier reeds meerdere jaren verblijft, en pas voor het eerst nadat hij werd overgebracht naar een gesloten centrum een asielaanvraag. Verzoeker heeft zijn land verlaten en onmiddellijk bij zijn aankomst in België asiel aangevraagd.

#### **WAT BETREFT DE SUBSIDIAIRE BESCHERMINGSSTATUS**

Ook indien het CGVS van mening was dat de door verzoeker ingeroepen afpersing geen verband zou houden met de beschermingscriteria uit de Conventie van Genève dan nog had het CGVS moeten onderzoeken of dezelfde feiten aanleiding zouden kunnen geven tot de subsidiaire beschermingsstatus. Een vreemdeling komt in aanmerking voor de status van subsidiaire bescherming wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert een **reëel risico** zou lopen op onmenselijke of vernederende behandeling.

UNHCR beveelt aan om bescherming te verlenen aan Venezolaanse vluchtelingen: [...]

In casu wordt de situatie in Venezuela gekenmerkt door een situatie van extreme armoede: [...]

De Belgische overheid oordeelt echter dat deze situatie niet het gevolg zou zijn van een opzettelijk handelen.

Terzake verwijst verzoeker onder meer naar het volgende rapport over Somalië, dat eveneens toepasselijk is op Venezuela: [...]

De humanitaire crisis in Venezuela is echter in eerste instantie te wijten aan het beleid van de Venezolaanse overheid. Hoewel het land rijk is aan olie, heeft het beleid van de overheid het land in de afgrond gestort: [...]

Maar bovenal kaderen de afpersingspraktijken weldegelijk in een opzettelijk handelen van de overheid.

Overheidsbeleid en controle kan strijdig zijn met het recht op vrije economie en het recht op bezit: [...]

Meer in het bijzonder worden herhaalde inbreuken op de economische vrijheid vastgesteld door de Venezolaanse overheid. Via nationalisering dan wel criminalisering probeert de overheid ook de private economie volledig te controleren, ten nadele van de kleine lokale handelaren: [...]

*In casu verklaarde verzoeker eveneens te leven in een situatie van extreme armoede. Zijn kinderen hadden nood aan medische verzorging, maar het was onmogelijk om deze te verkrijgen.*

*Verzoeker had initieel drie jobs, hetgeen hem niet toeliet om te voorzien in zijn levensonderhoud. Na de opening van de bakkerij was zijn inkomen onvoldoende om te kunnen voorzien in een basis voedselmand voor een gelijkaardig gezin (zie supra).*

*Het CGVS is van mening dat er in casu geen subsidiaire bescherming kan worden verleend omdat er niet aangetoond zou worden dat de slechte socio-economische levensomstandigheden van verzoeker het gevolg waren van een opzettelijk handelen van de overheid.*

*Tot deze vaststelling kon het CGVS echter niet komen. Uit verzoekers verklaringen blijkt immers dat deze laatste het slachtoffer was van de volgende handelingen:*

*- Het vorderen van vacunas ten belope van 50 dollar per maand door de Guardia Nacional*

*- En/of het vorderen van vacunas ten belope van 70 dollar per maand door de collectives.*

*De Guardia Nacional is de Venezolaanse overheid. De collectives zijn paramilitaire groeperingen, die rechtstreeks gelieerd zijn met of gedogen worden door de Venezolaanse overheid.*

*Aldus kon het CGVS niet wettig oordelen dat verzoekers slechte levensomstandigheden niet het gevolg zouden zijn van een opzettelijk overheidshandelen.*

*Ten overvloede voegt verzoeker hieraan toe dat er geen daadwerkelijke overheidsbescherming voorhanden is in Venezuela, gezien het om overheidsgelieerde instanties gaat.”*

### Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige verwijzing landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

*“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*

*b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*

*c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*

*d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*

*e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. In het verzoekschrift volhardt verzoeker dat hij in Venezuela geconfronteerd werd met afpersingen door de colectivos en de Guardia Nacional. Verzoeker vreest bij terugkeer te worden gedood door de colectivos.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verweerder vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk heeft kunnen maken dat hij een persoonlijke vrees voor vervolging heeft, zoals bedoeld in de

Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt, zoals bedoeld in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De Raad sluit zich na kennisneming van de elementen in het dossier aan bij de vaststellingen van verweerder. Dienvolgens blijkt:

(i) verzoeker heeft de Belgische autoriteiten bij aankomst misleid over zijn reisdoel; indien hij daadwerkelijk België betrad teneinde een verzoek om internationale bescherming in te dienen kan aangenomen worden dat hij dit onmiddellijk kenbaar maakte. Bij aankomst in België legde verzoeker (met latere verklaringen) strijdige verklaringen af over zijn reisintenties en maakte hij zijn verzoek om internationale bescherming pas kenbaar op het einde van het gesprek met de grenspolitie (Grensverslag: onduidelijk reismotief, p. 1-2; beslissing van de politie 'aanvraag internationale bescherming + afgifte bijlage 25 + overbrenging Caricole'; verklaring DVZ, punt 32; notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14-15), wat de vraag doet rijzen welke verzoekers werkelijke redenen waren om naar België te reizen. Verzoekers nalatige handelwijze is een aanduiding voor de ongeloofwaardigheid of ongegrondheid van zijn voorgehouden vrees;

(ii) de door verzoeker aangehaalde afpersing door de Guardia Nacional en de afpersing en bedreigingen door de colectivos houden geen verband met de criteria opgenomen in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging;

(iii) verzoekers verklaringen over de afpersing en bedreigingen door twee leden van de colectivos zijn ongeloofwaardig:

- verzoeker legde vage en inconsistente verklaringen af over de aanwezigheid van en de afpersingsactiviteiten door gewapende groeperingen in zijn wijk en is onaannemelijk onwetend over de situatie met betrekking tot afpersingspraktijken door de colectivos in zijn eigen wijk, temeer omdat zijn echtgenote al voor zijn verhuizing in Los Curos woonde en dit de reden voor zijn vlucht uit zijn land van herkomst zou vormen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6, p. 13, p. 17-18, p. 22, p. 24-25);
- verzoeker legde tegenstrijdige verklaringen af aangaande het tijdstip waarop de twee bezoeken door de colectivos plaatsvonden, alsook over het moment waarop hij de bakkerij probeerde te verkopen en over het precieze moment van de sluiting van de zaak (vragenlijst CGVS, vraag 3.5; notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15-16, p. 21, p. 23);
- wat betreft het gedrag van de colectivos valt niet in te zien dat ze ondanks inzage van de boekhouding een buitensporig hoge maandelijkse bijdrage van verzoeker blijven eisen, met als gevolg dat verzoeker de zaak diende te sluiten en de colectivos het afpersingsgeld sowieso mislopen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 22-23);
- het gedrag van verzoeker is evenmin aannemelijk, gezien niet valt in te zien dat hij na het eerste bezoek geen enkele poging ondernam om aan het gevraagde geld te komen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 22), dat hij elders dan weer verklaarde dat hij zijn zaak had willen verkopen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 24), dat hij met de verkochte materialen zijn vliegticket bekostigde en niet de eisen van de colectivos inwilligde (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16), dat verzoeker na het tweede bezoek van de colectivos een onnodig risico nam door zijn zaak nog een week open te houden (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 23) en dat verzoeker met zijn gezin gewoon bij hem thuis onderdook (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 23);
- uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn vrouw nog steeds ondergedoken leeft in haar huis in Los Curos en dat ze enkele dagen voor het persoonlijk onderhoud een online patisseriezaak is begonnen via vrienden en sociale media (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7, p. 23), wat niet te verenigen is met de bedreigingen door de colectivos aan het adres van verzoeker en zijn gezin, noch met verzoekers vrees voor de colectivos;
- er wordt geen geloof gehecht aan verzoekers problemen met de colectivos, zodat verzoeker noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend;

(iii) inzake de afpersingspraktijken van de Guardia Nacional:

- hoewel niet wordt betwist dat verzoeker het slachtoffer werd van afpersingspraktijken door de Guardia Nacional, wordt vastgesteld dat deze praktijken verbonden waren aan het feit dat verzoekers zaak niet officieel geregistreerd was;
- uit verzoekers verklaringen blijkt nergens dat de Guardia Nacional uit waren op represailles tegen verzoeker omdat hij niet altijd de volledige bijdrage kon betalen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 19-20);

- gezien voorgaande vaststelling en het feit dat verzoeker geen bakkerij meer heeft (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7), wordt verwacht dat verzoeker bij terugkeer geen risico loopt om nog te worden geïdendeerd door de Guardia Nacional;
- verzoeker haalt nergens aan dat hij bij een terugkeer vervolging of represailles vanwege de Guardia Nacional vreest (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 28).

Ingevolge deze vaststellingen volgt de Raad verweerder in zijn besluit dat verzoeker het niet aannemelijk maakt dat hij bij terugkeer naar Venezuela een gegronde vrees voor vervolging koestert, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt omwille van de voorgehouden afpersingspraktijken en hiermee gepaard gaande represailles door de colectivos en de aangehaalde afpersing door de Guardia Nacional.

Verzoeker slaagt er in het verzoekschrift niet in om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel, gelet op wat volgt, in gebreke blijft.

5. Verzoeker stelt in het verzoekschrift dat de Guardia Nacional tot de overheid behoort en de colectivos aan de overheid gelieerde criminele groeperingen zijn en citeert uit een rapport van de Immigration and Refugee Board of Canada inzake colectivos. Hij benadrukt te hebben verklaard dat hij bedreigd werd door organisaties die deel uitmaakten van het overheidssysteem zelf en dat hij in geval van verzet tegen hen, zou worden beschouwd als een dissident.

Uit de door verzoeker bijgebrachte landeninformatie kan niet blijken dat personen die zich verzetten tegen de afpersingspraktijken van de colectivos zullen gezien worden als dissident, noch maakt verzoeker aannemelijk dat dit in zijn geval zo zou zijn.

Verzoeker toont niet aan dat de voorgehouden afpersingen door de colectivos enerzijds en de Guardia Nacional anderzijds een vervolging uitmaken die ingegeven is door één van de vijf redenen vermeld in het Verdrag van Genève, te weten omwille van zijn ras, religie, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging. De door verzoeker aangehaalde laakbare feiten zijn van criminele en gemeenrechtelijke aard en verweerder kon terecht stellen deze geen verband met de criteria opgenomen in de Vluchtelingenconventie.

Dat de afpersingspraktijken van de Guardia Nacional niet zijn ingegeven om redenen die verband houden met de Vluchtelingenconventie, blijkt overigens ook uit het verzoekschrift waar verzoeker aangeeft dat “[d]eze afpersingspraktijken gebeuren ten persoonlijke verrijking van de Guardia Nacional [...]”. Verzoeker toont evenmin aan dat hem bescherming zou worden onzegd omwille van redenen die verband houden met de Conventie. De stelling dat “*hij anders zou worden geregistreerd als dissident en verdere represailles diende te vrezen*” betreft een loutere en ongefundeerde bewering.

6. Wat betreft de afpersingen door de Guardia Nacional stelt verzoeker in het verzoekschrift dat deze tot gevolg hebben dat hij niet langer kan voorzien in zijn persoonlijke levensonderhoud en dat van zijn gezin en dat hij niet in staat was om de medische kosten voor zijn gezin te betalen.

Verzoeker gaat hiermee echter voorbij aan de terechte motiveringen van verweerder dat verzoeker geen bakkerij meer heeft, zodat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij bij terugkeer geen risico loopt om nog te worden geïdendeerd door de Guardia Nacional, alsook dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud nergens aanhaalde dat hij bij een terugkeer vervolging of represailles vanwege de Guardia Nacional vreest (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 28).

7. Verzoeker benadrukt in het verzoekschrift dat hij geen vreemdeling is die hier meerdere jaren verblijft, maar dat hij zijn land heeft verlaten en onmiddellijk een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

Verweerder kon echter op basis van de elementen in het administratief dossier terecht vaststellen dat verzoeker bij zijn aankomst in België niet meteen een verzoek om internationale bescherming indiende, maar aanvankelijk verklaarde dat hij als toerist naar België was afgereisd en pas op het einde van het gesprek met de grenspolitie zijn verzoek om internationale bescherming kenbaar maakte (“*Betrokkene*

*reist alleen naar België af voor toeristische redenen. Reismotief is onduidelijk en bij het afsluiten van het gesprek met de opsteller (Postoverste) vraagt betrokkene asiel aan.*”, “*Betrokkene geeft aan als toerist naar België te komen. Hij reist alleen en het is de eerste keer dat hij naar het Schengengrondgebied afreist. De reis en het hotel werden geboekt door een reisagentschap. Betrokkene verklaart noch familie noch vrienden in België te hebben. Betrokkene beschikt over geen enkele vorm van toeristische informatie en kan ook geen enkele bezienswaardigheid opsommen die hij zou willen bezichtigen.*” Grensverlag: onduidelijk reismotief, p. 1-2).

Bovendien blijkt uit de beslissing van de politie “*aanvraag internationale bescherming + afgifte bijlage 25 + overbrenging Caricole*” dat verzoeker verklaarde niet te kunnen terugkeren naar zijn land en dat hij naar Spanje wil reizen omdat hij daar familie heeft en daar wil gaan werken, wat geenszins overeenstemt met verzoekers verklaringen over zijn reisvoorbereidingen en -intenties bij de DVZ en het CGVS (verklaring DVZ, punt 32; notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14-15).

Bijgevolg kan slechts worden vastgesteld dat verzoeker geen duidelijk zicht biedt op de ware toedracht van zijn vertrek uit Venezuela en zijn reis naar België.

8. Verzoeker beperkt zich voor het overige in wezen tot het louter tegenspreken van de motieven van verweerder inzake verzoekers vage en inconsistente verklaringen over de algemene afpersingspraktijken van de colectivos in Los Curos en het minimaliseren en geven van *post factum* verklaringen voor de vastgestelde tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden in zijn relaas, meer bepaald inzake de bezoeken van de colectivos aan de bakkerij, het tijdstip waarop verzoeker de bakkerij gesloten heeft en het gedrag van de colectivos en van verzoeker. Dit vormt bezwaarlijk een dienstig verweer, waarmee verzoeker er niet in slaagt de hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken.

9. De Raad stelt verder vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten (een bundel documenten die betrekking heeft op verzoekers werk voor het ministerie van onderwijs, verzoekers bakkerij, de medische toestand van verzoekers kinderen en partner, de protesten in Tovar in 2017/2019, de natuurramp die Tovar teisterde in het verleden en de algemene crisissituatie in Venezuela; in het dossier van de grenspolitie: een kopie van verzoekers Venezolaanse paspoort en vliegtickets) zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming.

10. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* geenszins is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

11. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Venezuela.

12. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van zijn vrees voor vervolging, met name de voorgehouden afpersingspraktijken door de Guardia Nacional enerzijds en de colectivos anderzijds, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande.

13. In zoverre verzoeker zich baseert op de algemene socio-economische en mensenrechtensituatie in Venezuela om een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aan te tonen, herinnert de Raad eraan dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In dezen verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat:

*“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:*

*a) de Staat;*

*b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;*

*c) niet-overheidsactoren [...]”.*

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Zo stelt het Hof van Justitie:

*“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. [...] Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40).*

De Raad meent naar analogie dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela in hoofdzaak werd veroorzaakt door gedragingen van actoren zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan dat deze situatie louter te wijten is aan een opzettelijk handelen of nalaten van dergelijke actoren. Deze situatie blijkt veeleer het gevolg te zijn van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, zoals economisch wanbeheer, Amerikaanse economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie.

Verzoeker verwijst in het verzoekschrift naar algemene landeninformatie en stelt dat de humanitaire crisis in Venezuela in eerste instantie te wijten is aan het beleid van de Venezolaanse overheid, maar doet hiermee geen afbreuk aan de voorgaande vaststellingen dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela geenszins in hoofdzaak werd veroorzaakt door de Venezolaanse overheid, laat staan dat deze situatie louter te wijten is aan een opzettelijk handelen of nalaten van de Venezolaanse overheid.

Verder wijst de Raad er in dit kader op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker om internationale bescherming in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn.

De omstandigheid dat een verzoeker omwille van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het risico loopt om niet te kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, doch hem niet opzettelijk de beschikbare sociale voorzieningen worden geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

*In casu* blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdiseerd of dat hij behoort tot een groep van geïdiseerde personen. De Raad verwijst naar wat reeds werd uiteengezet en stelt vast dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien.

Wat betreft de afpersingen door de Guardia Nacional kan nuttig verwezen worden naar bovenstaande vaststelling dat verzoeker geen bakkerij meer heeft, zodat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeker niet meer zal worden afgeperst bij terugkeer. Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat, waar verzoeker in het verzoekschrift betoogt dat hij niet in zijn levensonderhoud en dat van zijn gezin kon voorzien ten gevolge van de afpersingen door de Guardia Nacional, verzoeker ondanks de afpersingen van de Guardia Nacional wel in staat was om een internationale reis naar België te bekostigen en dienaangaande aan de grenspolitie bovendien inconsistente verklaringen aflegde (cf. punt 7).

Wat betreft de vermeende afpersingen door de colectivos dient hernomen dat geen geloof wordt gehecht aan de door verzoeker voorgehouden problemen met de colectivos.

Bijgevolg kan niet zonder meer worden aangenomen dat verzoeker bij terugkeer naar Venezuela in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen als gevolg van een intentioneel menselijk handelen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie.

Voor zover verzoeker verwijst naar de medische situatie van zijn kinderen en het gebrek aan onderwijs waarmee ze worden geconfronteerd, dient in navolging van verweerder opgemerkt dat er geen internationale bescherming kan worden toegekend aan personen die zich in hun land van herkomst bevinden. Verzoeker zelf maakte echter geen gewag van enige medische problemen in zijn hoofd.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geïdiseerd. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Venezuela zou hebben gekend.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat nergens in de informatie aanwezig in het rechtsplegingsdossier wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming te bieden en benadrukt dat verzoeker *in concreto* dient aan te tonen dat er wat hem betreft in zijn land van herkomst een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat, alwaar hij in gebreke blijft.

14. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de beschikbare informatie waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in Venezuela geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist deze motivering in het verzoekschrift niet en brengt geen elementen bij waaruit kan blijken dat de beschikbare informatie niet (langer) correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofd zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

15. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

## **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien mei tweeduizend drieëntwintig door:

|                  |                                                 |
|------------------|-------------------------------------------------|
| W. MULS,         | wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken, |
| A.-M. DE WEERDT, | griffier.                                       |

|              |                |
|--------------|----------------|
| De griffier, | De voorzitter, |
|--------------|----------------|

|                 |         |
|-----------------|---------|
| A.-M. DE WEERDT | W. MULS |
|-----------------|---------|